

רכיבה בכיוונים הפוכים

יורם וולמן | סיפור קצר

תדאג, אתה לא אשם. נסתדר איכשהו."

כשהוריד את המכסה וידיו ריקות, ראה הנהג את האישה מסירה את הקסדה מעל לראשה ובידה השניה מאדימה את שפתייה בשפתון ששלפה מתוך תיק קטן חגור על מותניה. את משקפי השמש הירוקים שלה העלתה אל ראשה. עכשיו שם לב לשרידי הסימנים של מתיחת הפנים שלה.

הנהג שפסף כפותיו זו בזו. "מצטער, נגמרו לי המים. אצטרך להיכנס לתחנת הדלק הקרובה ולקנות כמה בקבוקים. אני, במקצוע שלי, במיוחד בקיץ, שותה כל היום ואתם יכולים..." הוא השפיל מבטו.

"כן, יכולים לראות את התוצאות?" נכנסה האישה לתוך דבריו. היה לה מבטא אמריקאי. רק עיניה חייכו.

"כן, את צודקת, גבירתי, לראות את התוצאות," הנהג נתן מבט מהיר ומופתע באישה תוך שהוא טופח על כרסו ומחייך אליה. היא החלה למצוא חן בעיניו. הוא חיפש את הגבר. זה ישב על אבן גדולה וגבו אליהם, בידו זכוכית מגדלת, מרוכז במפה שפרש על ברכיו. מדי פעם הרים את עיניו והסתכל על הגבעות שבמרחק.

הנהג התקרב אל האישה ושאל: "אתם צריכים עזרה? אני כבר חוסם את הכביש די הרבה זמן והשוליים די צרים... טוב, אם ככה, אני חושב שאני ימשיך. להתראות."

"בבקשה אל תשכח לחזק לפח את בקבוק המים הקרוע. הפלסטיק הזה מזהם את הסביבה," קראה אחריו האישה והוסיפה, "וגם לא כדאי לך לקנות מים בתחנת דלק כי אולי הם מזהמים, יו נואו, סליחה, אתה יודע מה אני מתכוונת."

הנהג סגר את דלת המונית וסובב את ראשו אליה. הוא הסמיך, "כן גבירתי, אני יחזק את הבקבוק."

"סי יו, היה מאוד נעים לשוחח אתך." קראה האישה. הגבר הנהן בראשו. כשהתרחק מהם מעט הסתכל הנהג במראה שלפניו וראה את האישה מוציאה משאבה ידנית ומנפחת את הצמיג האחורי של האופניים.

.....

נהג המונית נכנס לתחנת הדלק בצומת להבים. הוא מילא את המכל בדלק ושם בתא המטען של המונית קרטון מלא בבקבוקי מים עין-גדי. אחרי שהחנה את המונית בשולי התחנה, נכנס אל המסעדה ההומה מאדם.

עשר דקות אחר כך ראה את שני חכבי האופניים עומדים בתור הצפוף ליד מגשי האוכל. הקסדות תלויות על אמותיהם. אחרי שסוף סוף מילאו את המגשים שלהם בצלחות עם טוגנים, סלטים שונים ופירות, פילסו דרך אל מחוץ לתור ותרו במבטם אחר שולחן פנוי. לא היה כזה.

האישה חשה שמישהו נוגע בכתפה פעם ועוד פעם. היא הסתובבה. נהג המונית חייך אליה חיוך רחב וסימני טחינה לבנה בשולי פיו.

"בואי, בואי, בואו אתי מהר, ממש עכשיו עזבו את השולחן שלי שני חברה, אם נמהר אפשר לתפוס את המקומות שלהם."

"זה מה שאני אוהבת אצל הגברים הישראלים... הגישה הישירה וחוסר הפורמליות," אמרה האישה אחרי שהתרחחה בכיסאה ונתנה מבט תודה רך בנהג. "הרי יכולנו לעמוד כאן שעות ואף אחד לא היה אכפת לו מאתנו," הוסיפה.

נהג המונית האט מאוד את מהירות נסיעתו וליווה במבטו את הרוכבים. לא היו לו נוסעים והוא לא מיהר לשום מקום. באותו יום בתחילת הסתיו היה בחופשה, וכמו תמיד גם הפעם טייל במקומות שבדרך כלל לא ביקר בהם ולא הסיע לשם נוסעים. בסופו של דבר התכוון להגיע לאילת, לבלות על שפת הים, אולי יפגוש שם איזו תיירת.

התנועה בכביש הייתה דלילה בשעת הבוקר של יום שני. הנוף היה חדגוני-גבעות חומות, קצתן אפורות משהו, התרחמו משני צדי הכביש. פה ושם עלה מהאדמה עץ שצמרתו שטוחה מוקף בכמה שיחים ירקרקים רחבי עלים וגמוכים. בשמים טיילו מעט עננים.

הוא ראה את הרוכבים מרחוק. הם לבשו בגדי רכיבה אפנתיים של הוכבי אופניים מיומנים, בגדים בצבע ירוק מבריק הדוקים לגופם וקסדות לראשם. כשהתקרב ראה שאלה אופניים זוגיים: הרוכב השני היה אישה שישבה מאחור. הם דיברו ביניהם במערכת קשר קטנה מותקנת על הקסדות.

הנהג נסע במקביל להם באטיות, גופו הכבד נוטה שמאלה במושבו, ידו השמאלית נשענת על אדן החלון של המונית, נוגע לא נוגע באצבעותיו בהגה ואת ידו השנייה הניח על גב המושב שלצדו. הוא התכוון בהם בשקט תוך שהוא מעשן.

הם נראו לו כבני ארבעים. האישה משכה את תשומת לבו בזכות צמתה הבלונדינית שהשתלשלה על גבה מתחת לקסדה ובזכות גזרתה הדקה. כשסובבה אליו את ראשה ראה שלסתותיה מרובעות קצת. הגבר היה גבוה, שרירי ועיניו חומות. היה לו סבר פנים נעים.

"בוקר טוב. איך זה לרכוב על אופניים כאלה?", קרא אליהם והפנה מבטו אל הגבר.

"או, כמו בכל אופניים. בהתחלה קצת קשה, אחר כך קל... מתרגלים... אני ממליץ. חוסך דלק," ענה הגבר.

"ושומר על הסביבה," מיהרה וקראה אחריו האישה,

"אני אין לי עם מי. אתם הוכבים ככה כבר הרבה זמן?"

"שלוש שנים..."

"אני מתכוון היום," תיקן נהג המונית.

"או, היום? היום יצאנו לפני שעה... נכון, סוויטי?", הוא השיב וסובב קלות את ראשו אל האישה. היא הנהנה בראשה ואמרה "יאפ" והמשיכה להסתכל קדימה.

נהג המונית סקר את האישה במבט מהיר. עיניו עברו מהקסדה לפניה, ירדו לצווארה, לכתפיה, לחזה. היא הרימה את משקפי השמש הירוקים שלה, החזירה לו מבט רציני ומיהר בעיניה הכחולות ומיהרה להורידם על עיניה. נדמה היה לו שהסמיך. לפתע הושיטה את ידה השמאלית ושלפה את בקבוק השתייה הקטן מן התושבת שלו שבקדמת האופניים. אבל תנועת ידה הייתה נמרצת והבקבוק עף מהיד אל מתחת לגלגלי המונית. נשמע קול של בקיעת פלסטיק. הנהג עצר מיד את המונית ויצא ממנה. הרוכבים עצרו גם הם. שלושתם הסתכלו על הכביש וראו את הבקבוק הקרוע שותת מים. הרוכבים ירדו לשולי הכביש והשעינו את האופניים על מוט המעצור.

"מצטער שלא הספקתי לעצור," אמר הנהג, "אלך לראות אם יש לי בקבוק אחד מיותר." כשהרים את מכסה תא המטען שמע את הגבר אומר: "אל

אהה, זה בהחלט מתאים לך, גבירתי. ציירת היא כמו, כמו, כמו פסיכולוגית... אני חושב. אומרים עלינו, הנהגים, שגם אנחנו כמו פסיכולוגים, יודעים להסתכל על אנשים, חיזוה דעתו רחמים תוך שהוא מושיט ידו ולחץ את היד המושטת של הגבר מעברו השני של השולחן. "גם לי נעים..." אמר הגבר, "אסף. מחשבים."

"ופי", החל שוב רחמים, "איזה זוג יפה... אז לגבי הישראלית וההליקופטר, רציתי להגיד ש..."

"אני לא הייתי ממשיך את הסיפור הזה", אמר אסף במהירות בקול נמוך והשתתק.

"זה מה שאני אוהב אצל הנשים האמריקאיות, שהן אוהבות גברים ישראלים...", אמר הגבר והתיישב גם הוא כשצל של חיוך כזויות עיניו.

כשהוא בוצע בידי פיסה הגונה מהפיתה ומעביר אותה בצלחת הטחינה שלו אמר נהג המונית: "אם כבר מדברים על ישראלים, אתם אולי מכירים את הסיפור על הבחורה הישראלית וההליקופטר...? דרך אגב, שמי רחמים ואני כמו שלמדתם, נהג מונית..."

"נעים מאוד, רחמים, שמי סחי, ואני מהחברה להגנת הטבע וגם ציירת."

"הגנת הטבע! אהה, מהיחוקים האלה ששומרים על הפרחים, מה? וציירתו"

י

על האוטובוס בדימונה והתיישבתי על ידה. השאר זה היסטוריה, ו... זהו בעצם. סיים אסף במבוכה קלה, כמעט בלתי נראית. השתררה שתיקה קלה ליד השולחן ורחמים עטף במבטיו את אורחיו.

"היינו אז בני עשרים ומשהו" הוסיפה בשקט סחי.

"יש לי רעיון. בואו נשתה לכבוד המאורע. בתור נהג מונית אני פוגש כל כך הרבה טיפוסים, אבל לא בכל יום יוצא לי לפגוש אנשים נחמדים כמוכם. מסכימים?" שאל וכבר החל להתרומם מכיסאו.

"אני חושב שלא", אמר אסף, "אנחנו עוד צריכים לחזור ולפגוש דרך ארוכה..."

פניו של רחמים הסמיקו. "במחשבה שנייה, אתה צודק, אסף, לא מתאים לספר את זה ליד אישה עדינה כמו סחי. תגידו, בעצם, מאיפה אתם בארץ ולאן נסעתם עם האופניים שלכם, ככה, סתם טיול?" הוא מזג לעצמו מהקוקה קולה שלו והציע ממנה גם לסחי.

"אז ככה", החלה סחי, "אנחנו גרים בבאר שבע. מחר, בשעה אחת עשרה בבוקר ימלאו חמש עשרה שנים לנישואים שלנו. כל שנה, יום לפני יום השנה אנו נוסעים לטייל ו...". היא קירבה את הכוס אל פיה ולגמה לגימה מהירה מהקוקה קולה הקרה. אסף אמר פתאום: "ולפני שנה החלטנו לנסוע באופניים למקום שבו היכרנו. סחי הייתה תיירת ונסעה לאילת ואני עליתי

הוא השפיל את עיניו אל השולחן. נער השירות הערבי של המסעדה התקרב אליהם וביקש את רשותם לפנות מהשולחן את הצלחות והכוסות הריקות.

“אני חושבת שלא צריך יותר מדי לחשוב על העבר”, אמרה סוזי בקול בוטח ונגעה קלות בזרועו של רחמים, “אצלנו בבית בניו יורק היו אומרים שלפעמים המרחק הכי גדול הוא המרחק בין שני אנשים קרובים...”

נער השירות פינה את השולחן. סוזי הרכיבה את משקפי השמש הירוקים שלה והשתרחה בעקבות אסף ורחמים אל דלת היציאה. לפני שנפרדו אמר רחמים: “היה באמת נחמד להכיר אותכם. שנהיה כולנו בריאים ואולי ניפגש שוב באותו מקום היום בעוד שנה. הנה, זה כרטיס הביקור שלי, אחד לאסף ואחד לסוזי, אני לשירותכם אם תצטרכו נסיעה או שליחות דחופה.”

למחרת בבוקר בתחנת המוניות שלו, לקח רחמים מעטפה גדולה חתומה ונסע להביאה לכתובת הרשומה עליה. הבניין שהגיע אליו המה מאדם הוא עלה לקומה השנייה ונקש על דלת. נקש שוב וחיכה ובינתיים הסתובב והביט בממתינים. לפתע קפא על מקומו. גבר גבוה ורזה מלווה באישה עם צמה בלונדינית על עורפה ומרכיבה משקפיים ירוקים ירדו בגרם המדרגות המרוחק. רחמים לא חיכה לתשובה שתבוא מהחדר אלא פילס בהירות דרכו אל היציאה דרך קהל הממתינים, שומר על קשר עין עם הזוג. כשיצאו מהבניין של בית הדין הרבני ראה הנהג דרך דלת הזכוכית שהגבר והאישה עצרו על המדרגות, לחצו ידיים ומיד פנו לכיוונים מנוגדים.

נהג המונית הביט במעטפה שבידו, היסס לשנייה ופתח בתנופה את דלת הזכוכית. הוא מיהר אל המונית שלו וכשפתח את דלתה הבחין בשקית חלב ריקה זרוקה על שפת המדרכה. הוא הרימה הסתכל מהר סביבו ולבסוף הטילה לפח האשפה הקטן במונית. וכל הזמן עקב במבטו אחרי האישה המתרחקת לאטה.

“אני הייתי שותה, בואו נגיד, לכבוד הידידות... אבל”, סוזי היססה, “אולי בזמנים רגילים...”

“בזמנים רגילים?” חזר רחמים על דבריה והעביר ביעף את מבטו ממנה אל אסף ובחזרה.

שאלתו נותרה באוויר. סוזי נתנה בו מבט מהיר וקצר.

המסעדה הלכה והתרוקנה וההמולה שככה. שירו של פראנק סינטרה “זרים בלילה” נשמע עתה ברור ברמקולים של המסעדה וסוזי אפילו החלה ללוות את השיר בקולה. אסף ביקש את סליחתם קם ממקומו ופנה לעבר קצה המסעדה.

“זה שיר ששווה לרקוד”, אמר רחמים בלחש כשהוא נוטה לעברה של סוזי ולא גרע עיניו ממנה. היא זרקה בו מבט מהיר בשפתיים קפוצות ומיד ליוותה במבטה את אסף המתרחק.

“בזמנים רגילים זה אומר ש...”, סוזי חזרה אל רחמים, מחפשת את המילים המתאימות, אך חדלה כשאסף חזר אל השולחן ובידו שני בקבוקי מים קטנים. “אלה מים מהברז”, אמר.

“מים מהברז! מי שותה היום מים מהברז?” רחמים שאל בתימהון שנראה אמתי. וסוזי אמרה: “תתפלא אבל הם טובים כמו מים מהבקבוק וגם יותר זולים, וחוף מזה מה נעשה עם בקבוקי הפלסטיק הריקים?”

“יכול להיות”, רחמים משך בכתפיו והחזיר לכיס חולצתו את קופסת הסיגריות ממנה עמד לשלוף אחת לעישון. הוא חיך וחזר לנושא שהעסיק אתו יותר: “לי לא היה מזל כזה כמו שיש לכם”, הוא התרווח בכיסאו ומבטו למעלה. “נכון שהתחנתני אבל אחרי שלוש שנים... טוב, עכשיו אני פרוד ולא ממחר להתחתן עוד פעם. אין ילדים. אני מחכה ליום כזה שאולי תיכנס למונית שלי איזו סוזי רצינית, אמריקאית. אני מת לנסוע לאמריקה לכמה שנים לראות עולם ולחזור ולהתחיל סוף סוף לחיות בארץ הזאת ו... איך אמרת, אסף, והמשך יהיה היסטוריה.”

